

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1126/2022
27.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Бојане Пауновић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марсела Гогића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 487/21 од 09.02.2022. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 72/22 од 02.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 27.10.2022. године, већином гласова донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марсела Гогића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови К 487/21 од 09.02.2022. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 72/22 од 02.08.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови К 487/21 од 09.02.2022. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, па је осуђен на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка и то ОЈТ у Старој Пазови износ од 1.573,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења, док ће о висини трошкова кривичног поступка, насталих пред судом, бити донето посебно решење, а оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 72/22 од 02.08.2022. године, одбијене су као неосноване жалба браниоца окривљеног АА и жалба ОЈТ у Старој Пазови и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Марсел Гогић због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак и одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да у радњама за које је окривљени правноснажно оглашен кривим нема обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру. Према наводима захтева, радња извршења предметног кривичног дела прописана је као радња чињења и то са степеном агресивности, који се огледа у начинима предузимања (претњом нападом, покушајем напада, самим нападом и на други начин који је њима сличан) и постоји само у случају пружања активног отпора, што окривљени није учинио критичном приликом, па самим тим непоступање по наредби службеног лица односно бежање окривљеног са лица места, као у конкретном случају, не може бити радња предметног кривичног дела. Ово посебно имајући у виду да службена радња претресање стана коју су полицијски службеници предузимали, није започета у тренутку када је окривљени почео да бежи јер наредба о претресању није уручена окривљеном, претрес је, према ставу одбране, могао да се обави и без окривљеног.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 2. став 1. Закона о јавном реду и миру, прописано је да су надлежни органи за одржавње јавног реда и мира Министарство унутрашњих послова, комунална полиција, инспекцијски органи и други надлежни органи у складу са законом утврђеним делокругом, а ставом 2. да су службена лица органа из става 1. тог члана, заштићена у обављању законом утврђених послова у складу са одредбама тог закона.

Радња извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, алтернативно је прописана и може се састојати у претњи нападом, покушају напада, нападу или у ометању на други

начин службеног лица, надлежних органа из члана 2. тог закона у вршењу службене дужности.

Поред овога, чланом 110. став 4. Закона о полицији прописано је да се отпором сматра свако супротстављање законитим службеним мерама и радњама које се, поред осталог, може вршити оглушивањем и пасивним отпором.

Према чињеничном опису радње извршења датом у изреци првостепене пресуде, окривљени АА, је у време и на месту означеном у изреци пресуде, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свога дела, чије је извршење хтео, на други начин ометао службена лица – полицијске службенике ПС Стара Пазова у вршењу службене дужности – претресање стана и других просторија на означеној адреси...ради проналажења окривљеног АА, трагова кривичног дела односно предмета важних за кривични поступак који потичу из кривичног дела из члана 246а Кривичног законика, по наредби за претресање....на тај начин што је, када су полицијски службеници ушли у објект ради вршења претреса, истрчао из истог и почео да бежи, када су му полицијски службеници ВВ и ГГ издали наредбу „Стој полиција“, док се налазио на зиду са задње стране дворишта...наставио да се удаљава са лица места трчећим кораком...када му је полицијски службеник ДД издао наредбу „Стој полиција“ и „Пуцаћу“ и испалио један хитац из службеног пиштоља, а полицијски службеник ББ издао наредбу „Стој полиција“, није поступио по наредбама оштећених полицијских службеника, већ је наставио да се удаљава са лица места до.... где су га зауставили полицијски службеници ВВ и ГГ, при чему је био свестан забрањености свог дела.“

По налажењу Врховног касационог суда, описане радње, које је окривљени АА предузео, садрже објективна и субјективна обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, како су то правилно закључили и нижестепени судови. Према томе, Врховни касациони суд налази да целокупно понашање окривљеног АА, које је претходно описано, а огледа се у бежању и непоступању по изричитим наредбама овлашћених службених лица, у контексту њиховог поступања према наредби суда несумњиво има карактер ометања овлашћених службених лица на други начин у обављању конкретне службене дужности, проналажењу лица и претреса просторија, што представља једну од алтернативно прописаних радњи извршења кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру.

Стога су, супротни наводи захтева браниоца окривљеног, у којима се износи став да у радњама окривљеног, нема законских обележја кривичног дела из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, оцењени као неосновани.

Врховни касациони суд налази да се у овом случају не може применити став заузет у пресуди овог суда Кзз 1123/2021 на коју се у захтеву позива бранилац окривљеног, везано за моменат када је окривљеном уручена наредба о претресању стана, с обзиром на то да тај моменат није од одлучног утицаја на одлуку о томе да ли радње окривљеног представљају ометање овлашћених службених лица у обављању службене дужности, већ

се одлука о томе доноси сагледавањем свих околности конкретног случаја, које су различите, у односу на чињенице које су предмет одлучивања у поменутој пресуди.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА неосновано указује, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић